

Győri Orsolya A MEGFELELŐ IDŐZÍTÉS

li ligetmuhely.com/gyori-orsolya-a-megfelelo-idozites/

Alfonz úr cirkuszának művészei éjt nappallá téve az igazgató figyelméért versengtek, és azon vitatkoztak, ki a cirkusz legnélkülözhetetlenebb tagja.

Egy napon Madame Maskara bekopogott az igazgatóhoz.

– Alfonz úr, a kasszástól úgy értesültem, megduplázódott a bevételünk. A sikert jelentős részben a magaménak

érezem, hiszen a plakátokon az új kollekciómban szerepelnek az artisták. Képzelve, még a városi cirkusz vezetője is felkeresett, és a mostani fizetésem dupláját ígérte, ha a társulatához szerződöm! Én ugyan szívesebben maradnék, de...

– Madame Maskara, örömmel megduplázom a fizetését. A munkája valóban felbecsülhetetlen – és Alfonz úr mélyen meghajolt.

A béremelésnek hamar híre ment. Megint kopogtattak. A bohóc lépett a szobába.

– Alfonz úr, talán emlékszik, hogy a múlt hónapban elnyertem a „hónap nevetetője” címet. Azóta több programszervező iroda is ajánlatot tett...

– Mennyi fizetésemelést szeretne, Kornél? – sóhajtott Alfonz.

Kornél mondott egy cseppet sem mulatságos összeget, az igazgató felvonta szemöldökét, számolt, és kissé kevesebbet ajánlott. Kornél rábólintott, kezét ráztak. Ezután, az igazgatói iroda előtti folyosót előzönlötték a társulat tagjai. Ott volt az oroszlánszelídítő, a légtornász, az idomár, a sátorépítők és a takarítók. Mindnyájan méltóbb megbecsülésre vágytak.

Az utolsók között nyitott be az igazgatóhoz Metronóm Rezső, a muzsikuskok karmestere.

– Alfonz úr, együtt ettük meg kenyerünk javát. Hallom, a többiek mind béremelést kaptak. Úgy vélem, én is megérdemlem. A taktust sosem rontom el, de ha nem ügyelnék, a trombitás mindig előbb, a hegedűs meg utóbb lépne be, aminek elképzelhetetlen következményei lennének...

Alfonz nagy szemeket meresztett.

– A ritmus a lelke mindennek – folytatta volna Rezső, de Alfonz a szavába vágott:

– Rezső, kérem, hagyjuk az udvariaskodást! Nem megfelelő az időzítés. Épp régi barátságunk miatt tartom fent ezt az igen költséges és divatjamúlt zenekart. Más cirkuszokban már rég keverőpulton dolgozik a technikus, én meg zenekari árkot ásatok Önnek. Már régen át kellett volna térnünk a gépi zenére. Nem adhatok Önnek béremelést, a muzsikájukra szánt összeg így is pénzkidobás!

– Ha úgy gondolja, hogy a jelenlétem teljesen fölösleges, akkor elmegyek. Isten Önnel, Alfonz! – És lógó orral elhagyta az irodát.

Alfonz úr keverőpultot rendelt, alkalmazott egy DJ-t, és felmondott a zenekar muzsikusainak. A próbák alatt ugyan a légtornászok, az artisták, de még az idomárok is panaszkodtak, hogy ez az új zene valahogy nem az igazi, Alfonz azonban csak legyintett, hogy majd megszokják.

Az első, új zenére ütemezett előadás kétségkívül modernebb volt, és talán a közönségnek is jobban tetszett volna, ha nem adódnak gondok. De adódtak. A pónik a régi ütemre léptettek, és a lovak hátán a balerina elvétette az ugrást. Kész szerencse, hogy lábát nem törte. Az igazi bajok a légtornászok számánál kezdődtek. A rúdhinta föl-le járt, mint egy metronóm. A gépből azonban teljesen eltérő ritmusú táncdal szólt. A légtornászok legjobbika, Gepárd Gusztáv intett a DJ-nek, csináljon valamit, de az nem vette észre a jelzést, mert a keverőpulton babrált. Gusztáv többször is a rúdert nyúlt, mégsem kapta el. A közönség feszülten figyelt, néhányan morgolódtak. Gusztáv akkor rászánta magát, és ugrott. Ott lógott az új hintán, majd amikor a másokra lendült volna, elvétette. A biztonsági háló mentette meg az életét.

A közönség felhördült és elégedetlenül mormogott.

Előadás után Alfonz magához hívatta a halálugrásairól híres Gepárd Gusztávot.

– Drága barátom, hogyan eshetett meg ez a szörnyűség?

– Magam sem értem. Korábban nem vonta el a figyelmemet a zene, és Rezső mindig rajtam tartotta a fél szemét. Talán soha többé nem tudok fellépni...

Alfonz elhatározta, hogy visszahívja a karmestert. A város legelegánsabb éttermében talált rá. Frakkos alakjának

legkisebb mozdulatára varázslatos zene szólalt meg.

– Nincs szabad asztalunk, hetekkel előbb kell foglalni – állt az igazgató elé egy pincér.

– Csak Metronóm művész úrral szeretnék beszélni...

– Éjfél után jöjjön vissza! Most nagyon elfoglalt, mindjárt kezdődik a jazz-blokk.

Alfonz úr órák hosszat várt, míg végre bejutott a karmester öltözőjébe. Rezső a sminkasztalnál ült. Frakkjában, fehérre púderezve egészen olyan volt, mint egy régi vágású bűvész. A cirkuszigazgató rögtön a lényegre tért.

– Barátom, Ön valóban nélkülözhetetlen. Belátom, tévedtem. Bocsásson meg, és térjen vissza hozzánk! A korábbi fizetése háromszorosát adom!

– Pénzért nem lehet mindent megvásárolni, Alfonz. Itt végre improvizálhatok a zenészeimmel! Eszembe sincs visszamenni a cirkuszi kötöttséghez! – azzal ajtót mutatott a hívatlan vendégnek.

Az igazgató dúlt és fúlt és napokig kerülte az artistákat. A nyári szezon kezdete előtt Madame Maskara kereste fel az igazgatót.

— Alfonz úr, visszautasíthatatlan ajánlatot kaptam egy új varietétől. Remek a hangulat, szórakoztató a program, a társulat pedig mesés! Biztosan megérti, hogy nem tudtam nemet mondani. A szerződéselem úgylis lejár néhány nap múlva...

Alfonz csak hápogott, hogy most adott fizetésemelést, de Madame Maskara ügyet sem vetett rá. Felocsúdni sem volt ideje, amikor megint kopogtattak az ajtaján. A zsonglőrök és az artisták alig fértek az irodába.

– Igazgató úr, elszerződünk máshová. A héten még számíthat ránk, de hétfőtől máshol lépünk fel.

– De hát hová mennek? Miért nem szóltak korábban? Épp a nyári szezon előtt... Elégedetlenek voltak a fizetésükkel? Vagy a kosztal? Beszéljük meg!

Az artisták azonban csak hümmögtek. Aznap felmondott az idomár, a kötél-táncos és a bűvész is. Az igazgató kénytelen volt új művészeket keresni.

Őszre járt már az idő, mire Alfonz úr cirkuszának új műsora összeállt.

Az évadnyitó előadásokon azonban alig volt néző, a beszállingózó közönség pedig kerekét oldott még a szünet előtt. Alfonz nem értette, mi történt. Korábban dugig volt a sátor, pótszék-sorokat kellett beállítani. Rosszul értette volna az idők szavát? Aztán hozzá is eljutott a hír. Az emberek a pékségekben, a cukrászdákban, de még a henteseknél is az új varietérről suttogtak. Egy csodálatos szórakozóhelyről, ahol késdobálók a pincérek, színorgiában fürdik a színpad, visszavonult színésznők éneklék a slágereket, de új üdvöskék táncolnak körülöttük, és megfordul a város színe-java. Azt beszélték, hogy a bűvész igazi bankókat varázsol a pezsgőspoharakba és a dekoltázsokba. A hangulat fergeteges, igazi, háború előtti tréfákkal! Nem lehet tudni, ki az igazi bűvész és ki a bohóc, mi szemfényvesztés és mi igazi csoda, ki a néző, és ki a beépített előadó. A műsor rögtönzésre épül, így sosem ugyanaz. Az illuzionista a pezsgőzők között jár, a kötél-táncos az asztalok fölött spárgázik. A virágárosok kandírozott ibolyát szolgálnak föl, a mixerek sosem hallott koktélokat kínálnak. A zenekart különös karmester dirigálja, aki néha kiragad muzsikusi kezéből egy-egy hangszert, és maga is játszani kezd.

Alfonz csak hetekkel később tudott nagy nehezen egy belépőjegyet venni. A varietében divatjamúlt melódia szólt, amit szaxofon szaggatott kísértetiesen szomorkássá. Az egyik mixerben Alfonz felismerte régi zsonglórét, az asztalok fölött piruettező balerinában a korábbi kötél-táncosnőt. Hát ezek mind ide szerződtek el? A színpadra épp kellékeket toltak be.

A harcsabajszú bűvész, akiben egykori késdobálójára ismert az igazgató, úgy tett, mintha karmester lenne. A zenekar követte intéseit, és szörnyű hangzavar támadt. Az ál-bűvész ekkor befogta fülét, majd gyorsan hadonászni kezdett a tükör előtt, ahonnan kilépett Metronóm Rezső, aki rögtön a helyes ütemben dirigálta zenészeit. Egy önként jelentkezőt kértek a színpadra, s valaki feltámogatta a hüledező Alfonz urat, akinek persze esze ágában sem volt szerepelni, de ezzel úgy látszott, senki sem törődik.

Az ál-bűvész a késeit élezte, miközben segédje odakötözte a tiltakozó Alfonzot egy álló utazóbőröndhöz. Közben a bohóc, aki csak most somfordált fel a színpadra, elemelte a harcsabajszos papírpénzzel teli bukszáját. A pénzekből repülőket hajtogatott, s mintha kések lennének, körbedobálta az álmélkodó Alfonzot. A repülők mind belefúródtak a ládába.

A közönségnek nevetni sem volt ideje, mert az ál-bűvész megfordult, és elkiáltotta magát:

– Te tolvaj! – majd pillanatok alatt eldobálta késeit. A kések pontosan eltaláltak minden pénzből hajtogatott repülőt. A közönség felhördült és éljenzett.

– Önként jelentkezőnket nagy taps illeti! Bátorságáért megnyeri az összes bankjegyet! Kérlek, oldozd el az urat! – fordult az ál-bűvész segédjéhez.

Alfonz leevickélt a színpadról, ömlött róla a veríték. Ruhája széthasogatva. Eszébe sem jutott a pénz. A nézők barátságosan, röhögve hátba veregették.

– Nézd már, úgy maga alá csinált, hogy a pénzt is elfeledte...

– Várom a színpadra egy másik önkéntest – duruzsolta álmosító hangon az ál-bűvész. – Kevésbe veszélyes mutatvány lesz, még nagyobb díjazással. Olyanok jelentkezését várom, akik nem túl szemérmesek – kacsintott. – Ki vállalja?

Majd minden kéz a magasba emelkedett. Alfonz az illuzionistát kereste a függöny mögött. Mi következhet még itt?

– Esetleg az iménti úr még tud nekünk mutatni valamit? – kérdezte a bohóc.

Éktelen kacagás volt a válasz erre a közönség soraiból. Minden szem a megtépzott Alfonzra tapadt, aki csak a fejét csóválta.

– Na, akkor ki jelentkezik?

A levegőbe repült az összes kéz. Jelentkeztek az ajtónállók és a virágárosok, a hegedűsök és a felszolgálók. Alfonz megdöbbenve tapasztalta, hogy az ő keze is a levegőbe emelkedett. Hiába akart elfutni, széke a magasba emelkedett és egyre gyorsabban forgott. A reflektorok rátapadtak. Alatta suttogni kezdtek az emberek.

– Mégis a társulat tagja lesz...

– Beépített ember...

– Nézd, máris vetkőzik...

Alfonz, bár nem akarta, megszabadult nyakkendőjétől, cipőjétől, ingétől és frakkjától is. A szék a színpad fölé lebegett. Az illuzionista ekkor kilépett a függöny mögül. Keze, mint a karmesteré, lágy hullámban járt. A reflektorok színes ruhát festettek Alfonz meztelen testére.

– A király új ruhája – hajolt meg a bohóc. A társulat többi tagja is pukedlizett.

A közönség torkaszakadtából nevetett.

– Már megbocsáss, de ez inkább a meztelen valóság! – így a bűvész.

– Hölgyeim és uraim, a kasszánál kedvezményes kondibérleteket árulunk – sóhajtotta a kötél tánccosnő –, ügyeljünk, hogy sose érjen minket készületlenül hasonló helyzet!

Alfonz lelépett lebegő székéről, próbálta eltakarni szürke alsógatyáját, és a függöny mögé bújni. Bankók hullottak a nyakába. A világítás hirtelen falusi háttérrel varázsolt elébe, kútkávéval. A hasbeszélő hangosan kukorékol.

– Kukurikú, mi történt? Aranyos lányunk hazatért!

A közönség teli szájjal nevetett.

Alfonz úr arra tért magához, hogy óvatosan pofozgatják. Ahogy feltekintett, Metronóm Rezső aggódó tekintetét látta. Mellette az illuzionista lóbálta óráját: tikk-takk-tikk-takk. Alfonz felült és körülnézett. Úgy tűnt, a régi sátor alatt vannak mindnyájan.

– Mi történt? – fordult társulata tagjai felé.

– Túl vagyunk az első főpróbán. Ön hipnotizálható, Alfonz. Be tud ugrani Margitka helyett – felelte határozottan Rezső.

– Felkészült az előadásra? – nézett mélyen a szemébe az illuzionista.

– Milyen előadásra? Nekem más dolgom van...

– Ugyan már, a jegyeket bárki elveszi a nézőktől. Ha beválik médiumnak, fizetésemelésről is szó lehet! Tudja, mennyit betegeskedik Margitka! Ideje gondoskodni az utánpótlásról – mosolygott barátságosan Rezső. – Csak egy dolgot ne felejtessen el, barátom – tikk-takk-tikk-takk lengette karját, mint egy metronóm –, mindig pontosan kövesse a bűvész úr óráját, mert a megfelelő időzítés a lelke mindennek!

illusztráció | Moldován Mária